

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXIII. Abbas longa cum Rege disputatione habita, cum ijs, quibus
præerat martyrio postea afficitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

vissima iracundia commotus, multis *Flagris ca-*
 eos verberibus ac tormentis affecit. *ditur mo-*
 Quæ tamen illi sic pertulerunt, vt eo- *nachi.*
 rum animi robur ac fortitudo ipsi quo-
 que tyranno admirationem moueret.
 Cùm autem multis illatis supplicijs,
 eos tamen flectere non potuisset, nec
 quisquam inter eos inuentus esset, qui
 Barlaamum ipsi ostendere sustineret,
 arreptos eos ad Regem duci, atque in-
 ter eundem percuti, contumelijsque
 affici iubet, reliquiarum etiam peram
 interim gestantes.

ABBAS LONGA CVM REGE
disputatione habita, cum ijs, quibus præ-
erat, martyrio postea affi-
citur.

CAPVT XXIII.

Interiectis itaque haud paucis die-
 bus, ad Regem ipsos adduxit, de quæ
 eorum statu eum certiozem fecit. Ac
 deinde ipsi acerbissima iracundia in-
 flammato eos sistit. Quibus perspectis,
 ipse indignatione æstuans furentis ho-
 minis speciem præbebat. Cùmque ipsos
 crudelissimè cædi iussisset, posteaquam
 plagis atrocem in modum concisos vi-
 dit,

M

dit,

*De San-
ctorum
reliquiis di-
spuratio.*

dit, vix tandem ex ingenti furore emer-
gens, carnificibus verberandi finem fa-
cere imperavit. Atque ad eos ait: Qua-
nam de causa hæc mortuorum ossa ge-
statis? Si eorum, ad quos pertinent, de-
siderio hæc fertis, hæc ipsa hora vos et-
iam cum illis collocabo: ut votorum
vestrorum competes effecti, gratiam
mihi habeatis. Diuinæ autem illius co-
hortis Dux atque antistes, regias mi-
nias pro nihilo ducens, perinde ac si ni-
hil ipsi aduersi contigisset, libera voce,
ac splendido vultu, gratiamq; in ipsius
anima insidentem significante, ad hunc
modum respondit.

1. Hæc pura & sancta ossa idcirco cir-
cumferimus, ut admirabilium viro-
rum, quorum ipsa sunt, desiderium ut-
cumque leniamus.

2. Eorumque religiosam exercitatio-
nem, Deoque charam vitam nobis in
memoriam reuocemus, utque ad eiu-
dem viæ studium nos ipsos excitemus.
Ac requiem eam, & delicias eas, in
quib⁹ nunc versatur, ob oculos nobis
proponentes, ipsos quidē beatos predi-
camus: nos autem ad sequenda eorum
vestigia nos ipsos mutuo acuiamus.

3. Quin etiam mortis memoriam, quæ
per magnam utilitatem affert, atque ad
religiosam

*Sanctarū
Reliquia-
rum vti-
litates
quinque.*

3.

religiosæ vitæ certamina promptos nos, ac velut pennatos reddit, nobis hinc comparamus.

Ac præterea ex eorum contactu sanctitatem haurimus,

Rursum igitur Rex: Si, inquit, mortis recordatio vestra sententia utilitatem parit, quidnam causæ est, cur non in corporum potius vestrorum ossibus, quæ vestra sunt, ac propediem interibunt, quam in his alienis atque corruptis hæc memoriam vsurpatis?

Respondit Monachus: cum quinque causas attulerim, quamobrem reliquias circumferamus, tu ad vnam duntaxat respondens, cauillis in nos vteris. Verum expressius, mihi crede, eorum qui iam decesserunt, ossa mortis memoriam repræsentant, quam eorum, qui huius vitæ vsura fruuntur.

Cæterum quoniam tu de his ita statuis, atque ossa tua, quæ in car- *Retorsio*
nerua sunt, mortem tibi oculis obij- *argumenta*
ciunt, qui sit, ut ipse iam iam que ventu- *pulchra,*
re mortis memor tuis rebus rectè non
consulas, verum animam tuam omni
flagitiorum generi addictam habeas,
Dei autem cultores, ac pietatis studio-
sos, qui te nihil læserunt, nihil presen-
tium rerum tecum commune habent,

aut tibi eripere contendunt, immen-
nem & crudelem in modum de medio
tollas?

Rex autem ait: Vos, vt pestiferos ho-
mines, ac populi seductores, supplicij
afficio: quoniam omnes in fraudem
impellit, atque à vitæ iucunditatibus
auocatis, ac pro dulci vita, & suauissi-
ma cupiditate huc eos adigitis, vt du-
ram & sordidam atque ærumnosam
hanc vitæ rationem amplectentur, Deco-
rumque honorem, Iesu tribuendum
esse prædicatis. Quocirca, ne populus
imposturam vestram sequens, deser-
tam terram relinquat, atque à patri-
dijs deficiens, alienum adoret, supple-
cij vos ac morte mulctare dignum esse
iudicauit.

Monachus autem inquit: Si omnes
bonorum huiusce vitæ participes esse
cupis, cur non omnibus ex æquo deli-
cias & opes tuas impertis: Verum alij
quidem quàm plurimi paupertate con-
flictantur, tu verò ipforum facultates
per vim ereptas tuis adiungis? Ex quo
perspicuum est, te salutis populi cura
minimè tangi, verum carnem tuam sa-
ginare, materiam videlicet corrosuris
vermibus præparantem? Ac propterea
omnium Deo abiurato, eos, qui nos
sunt,

sunt, & qui omne flagitiorum genus inuenerunt, deos appellasti: vt dum ad eorum imitationem libidinosè ac flagitiosè viuis, id assequaris, vt deorum imitator esse prædiceris: Nam quid afferri potest, quin, quæ vestri dii fecerunt, eadem quoque homines, qui ipsis animum adijciunt, faciant? Quapropter in magno profectò errore versaris, ò Rex.

Vereris autem, ne quosdam populares tuos adducamus, vt nostris decretis assentientes, à tuo imperio desciscant, atque ad eius, qui omnia continet ac tuetur, partes se adiungant. Cupis enim multos te auaritiæ tuæ administratos habere: vt ipsi quidem contumnas subeant, tibi autem eorum opera quæstus augeantur: quemadmodum videlicet si quispiam canes aut aues ad prædam cicuratas alens, eos quidem ante prædam demulceat, posteaquam autem aliquid arripuerint, ex ore prædam ipsis extorqueat: Ad eundem enim modum tu quoque multos habere cupiens, qui tibi partim è terra, partim è mari tributa & vestigalia deferant, ais quidem tibi eorum salutem curæ esse, cæterùm sempiternum ipsis, priusquæ etiam tibi ipsi, exitium accer-

Simile.

M 3 sis, ti-

sis, tibi que illud satis est, ut opes, quous stercore ac coeno viliores, tibi affluant: nec animaduertis, te lutrinis loco tenebras complecti. Verum ex hoc graui somno quales emerge, clausaque tuos oculos aperi, ac Dei nostri gloriam, omnibus vndique illucentem cerne, tandemque aliquando ad te ipsum redi. *Intelligite enim, inquit, insipientes in populo: Et stulti aliquando sapite.* Illud scias, alium Deum non esse preter Deum nostram: nec vllam, nisi in ipso, salutem.

Psal. 39.

Psal. 17.

Rex autem: Stultis, inquit, his tuis nugis finem impone, ac mihi proxime Barlaamum ostende: aut alio qui eiusmodi peccatorum instrumenta experiris, quorum nunquam abs te periculum factum est. Fortissimus autem ille, ac prestanti animi magnitudine Monachus, celestisque philosophiae amator, ob regias minas nullo modo de sententia dimouebatur, sed intrepido pectore stans, dicebat: Ea quae a te iubentur, O Rex, facere minimè nobis indictum est: sed quae a Domino nostro imperata sunt: qui nos temperantiae studere, atque omnes voluptates & cupiditates in potestate tenere, fortitudinemque colere, ac laborem omnem & afflictio-

ACTO

nem iustitiæ causa sustinere docet. Quo igitur grauiora nobis pietatis causa mala intuleris, eò præclarius de nobis meritus fueris. Quo circa quicquid lubet, fac: Neque enim commitemus, vt aliquid quod à recto abhorreat, faciamus, ac peccato nos addicamus. Nec enim leue hoc scelus esse putes, si colluctatorem ac commilitonem nostrum tibi in manus tradamus. Verùm hoc nomine minimè nos irridebis: quamuis etiam sexcentas mortes nobis inferas. Neque enim adeo ignaui sumus, vt tormentorum tuorum metu philosophiam nostram prodamus, atque aliquid diuinâ lege indignum perpetremus. Aduersus hæc, quæcunque tormentorum instrumenta nosti, ea expedias licet. Nobis quippe viuere Christo *Philip. x.* est, ac mori præstantissimum lucrum.

Ob huiusmodi verba Rex furore inflammatus, theologas eorum linguas amputari iubet, oculosq; erui, manusq; simul ac pedes truncari. Qua sententia pronunciata, lictores & satellites circumstantes, inhumanè ac crudeliter ipsos demutilabant. Ac linguas quidem *Monachorum* vncinis ex ore extractas bellui-*rum* *caedes.* nâ quadam feritate abscindebant: oculos, autem ferreis vnguibus eruebant,

ac denique instrumentis quibusdam eorum manus ac pedes luxantes, amputabant: At beati illi ac venerandi & generosi viri, tanquam ad epulas vocati, strenuo & forti animo ad cruciatus accedebant, mutuis cohortationibus sese acuentes, atque ad mortem pro Christo subeundam forti atque intrepido animo pergentes.

Septendecim Martyres.

In huiusmodi varijs supplicijs sacrosancti Monachi, numero *decem & septem*, fortes ac tolerantia præditas animas suas, Domino commendarunt.

Quadratio affectibus imperet.

Iosephus lib. Quadratio affectibus imperet.

Ex quo perspicuè constat, animum pietate præditum vitiosis affectionibus imperare, quemadmodum quidam à nostris decretis alienus prodidit, senis sacerdotis ac septem filiorum certamina commemorans, qui vnà cum Matre pari omnino sententia prædita pro patriæ legis defensione dimicauerunt. Quibus tolerantia & animi magnitudine nihilò inferiores hi-

eximij patres ac supernæ.

Hierusalem ciues.

extiterunt.

* * *